

Chương thứ mười bảy

Anh Hùng Lữ Tình Không Dứt

Tiểu Phi Thố muốn chạy thêm cũng không được nữa rồi, huyết Thừa Ph ử ở hai bên đùi chàng đột nhiên đau nhói lên, hai chân liền tê tái mất hết sức lực liền. Vì đang đà chạy lại phải cấp theo Phương Tiểu Nga nên Tiểu Phi Thố không sao gượng lại được, cùng với nàng ngã lăn ra đất lộn đi mấy vòng rồi nằm luôn. Tiểu Phi Thố kinh ngạc kéo ống quần lên xem thì hai chân đã bầm đen toàn bộ, bất giác chàng kêu lên:

- Phi đao Trương Nguyên Kế có độc! Thảo nào trước khi đi hấn còn hăm dọa ba ngày sau sẽ trở lại nhặt xác của ta.

Tiểu Phi Thố vội vàng điểm luôn mấy huyết Hội Dương, Âm Liêm để ngăn chặn độc chất đừng lan ra nữa, chàng loé lên ý nghĩ rất tuyệt diệu: “Ta dùng cách thức “Loạn chân phi giả” đưa độc chất này vào Nhâm kinh để nó tạm thời nằm im ở đó rồi tìm cách hoá giải sau”.

Trước khi hành động Tiểu Phi Thố còn lo lắng tới Phương Tiểu Nga nên lớn tiếng nói về phía nàng đang nằm sõng soài:

- Cô nương chịu khó nhọc một chút tại hạ vận công xong sẽ tìm cách cứu chữa cho cô nương liền.

Phương Tiểu Nga rên lên một tiếng, thân hình hơi động rồi đứng lên, loạng choạng đi tới chỗ Tiểu Phi Thố đang ngồi. Tiểu Phi Thố vội vàng lên tiếng ngăn cản:

- Tại hạ và cô nương đều trúng độc đây, cô nương cố gắng ngồi yên một chút để chất độc đừng phát tác thêm nữa, Dâm dược trong người Phương Tiểu Nga đã phát tác lâu rồi, Tiểu Phi Thố có nói cũng bằng thừa, nàng không sao chịu nổi bứt rứt đòi hỏi tràn đầy trong người, chạy đến ôm chầm lấy chàng nũng nịu:

- Không chờ nữa đâu, ngay tại đây chúng ta làm vợ chồng luôn đi.

Tình thế vừa nguy cấp vừa dở khóc dở cười, Tiểu Phi Thố nghiêng rằng hành công thật thúc bách mặc cho Phương Tiểu Nga nói gì cũng mặc kệ. Ngờ đâu Phương Tiểu Nga đã lên tới cực điểm kích thích, nàng kéo mạnh một cái tuột luôn quần áo ngoài ra, thân thể ngọc ngà trắng như mỡ sa chỉ còn lại tấm vải mỏng che ngực và hạ bộ mà thôi. Nàng thỏ hỏn hển, ánh mắt bừng lên dục vọng điên dại nhào tới bá cổ Tiểu Phi Thố hôn hít, cọ quẹt những vưu vật của mình vào người Tiểu Phi Thố, càng lúc càng hung dữ mạnh bạo hơn. Tiểu Phi Thố thò tay ra định điểm huyết để nàng thôi phá phách, ngờ đâu các huyết

đạo, kinh mạch trong người Phương Tiểu Nga đã bị đâm được bành trướng sưng phồng lên hết, ngón tay Tiểu Phi Thố điểm vào giống như chạm phải bông vải mềm mại vậy. Phương Tiểu Nga cười rú lên, giọng nói cực kỳ khoái trá, oằn oại thân hình rồi lại thúc giục thêm:

- Đại ca ca làm thêm nữa đi, khoái lạc thật, mau mau đi.

Tiểu Phi Thố kinh hoảng không còn bút mực nào tả xiết, hoàn toàn bất động ngồi im để chuyên tâm hành công vận khí trước đây.

Phương Tiểu Nga tức giận tát vào mặt Tiểu Phi Thố đánh “bốp” một cái, lớn tiếng quát mắng, âm thanh ồ ồ như người điên dại.

- Tiểu tư này... người khinh rẻ ta hoài, trước đây cũng say mê mấy con ma nữ mà thôi...ta, ta...không chịu được đâu.

Nàng lại bắt đầu uốn éo như rắn bò, rên rỉ trở lại rồi chẳng còn tý lý trí gì nữa, xé luôn mấy miếng vải cuối cùng ra, hoàn toàn phơi lộ thân thể. Lúc này đã mờ mờ sáng sương lam chường khí lạnh buốt cắt da vậy mà thân thể Phương Tiểu Nga lại nóng hừng hực nàng vẫn không sao ngừng tay vuốt ve Tiểu Phi Thố chẳng chừa một chỗ nào cả. Tiểu Phi Thố nhắm chặt hai mắt, miệng lầm bầm khẩu quyết “Thông Huyền Như Lai Thần Công” giải trừ tạp niệm, cứ chuyên tâm dùng chân khí dẫn dụ độc chất đi vào nơi đã định sẵn, sau đó mới phong bế đường ra của chúng.

Loại độc chất trong “Cấp Phong Phi Dao” của Trương Nguyên Kế là loại mạn phát, hiệu lực tuy chậm nhưng kết quả rất chắc chắn, không có thuốc nào hóa giải nó được. Ở đây lại là cái may cho Tiểu Phi Thố, đã mạn phát thì phong bế ngăn chặn nó vào một chỗ dễ dàng hơn loại độc chất cấp phát, chỉ chừng nửa khắc chuyên tâm Tiểu Phi Thố đã tạm thời cử động được hai chân dù nó còn tê nhức một chút.

Chàng mở mắt ra thì giật mình hoảng hốt, Phương Tiểu Nga đã mây mờ cởi được áo ngoài của chàng ra từ bao giờ rồi, hiện tại nàng hai tay sục sạo tìm cách cởi nốt áo lót và quần dài của chàng ra nữa. Tiểu Phi Thố thấy trời đã hơi sáng, không thể hai người cứ lơ lửng như thế này mãi được nên choàng tay ôm Phương Tiểu Nga nhắm cái động chạy vào luôn, Phương Tiểu Nga thần trí đã hồ đồ chỉ còn biết khoái lạc trên hết, nàng được Tiểu Phi Thố ôm vào lòng thì rên rỉ thích thú cũng vòng tay ôm lại, để mặc Tiểu Phi Thố đi vào trong động.

Thật tình Tiểu Phi Thố lòng dạ rất chân thật, đứng đắn nhưng da thịt đụng chạm nhau như thế cũng không sao tránh được cảm giác rạo rực, một đôi lúc đã toan nhắm mắt hưởng thụ tấm thân ngà ngọc cho rồi. Tiểu Phi Thố tự nghĩ chỉ còn mỗi một phương pháp là dùng “Thông Huyền Như Lai Thần Công” trấn áp và dồn nén đâm được vào chỗ nào đó của cơ

thể Phương Tiểu Nga, tạm thời cho nó dừng phát tác thì mới mong thoát khỏi cảnh trạng dâm loạn này. Vì vậy mang Phương Tiểu Nga vào trong động xong, Tiểu phi Thố lập tức luồn tay ra phía sau lưng theo thể “Bạch Quyển Xa Châu” khoá chéo hai tay nàng lại. Phương Tiểu Nga không rên rỉ nữa, nàng mờ bùng đôi mắt đỏ ngầu vì dục vọng ra, khàn khàn quát tháo:

- Người không cùng ta hưởng thụ ngay đi, còn làm cái gì thế?

Tiểu Phi Thố im lặng, Phương Tiểu Nga bắt đầu rên rỉ trở lại và vùng vẫy rất dữ, giá như không có nội lực thâm hậu thì Tiểu Phi Thố không sao giữ nổi được nàng. Điều này là do chất dâm được kích thích toàn bộ sức lực trong con người Phương Tiểu Nga cho nên hiện tại nàng mạnh mẽ gấp đôi lúc thường nhật. Hết vùng vẫy uốn éo Phương Tiểu Nga lại chửi mắng Tiểu Phi Thố té tát, thủy chung chàng vẫn giữ cứng nàng rồi bắt đầu đưa tay ấn vào huyệt Linh Đài để thúc đẩy chân khí mình qua. “Thông Huyền Như Lai” là Thần Công nhà Phật chuyên trị tà ma âm độc tất nhiên thừa sức khắc chế và dồn nén dâm được trong người Phương Tiểu Nga nhưng trạng thái hoàn toàn khác hẳn việc phóng trực các loại được chất không thường. Dâm được không chống cự mà lại lần lút chạy hết huyệt đạo này tới kinh mạch kia, muốn thanh lọc bát mạch Tiểu Phi Thố cũng phải mất nhiều thời gian và sức lực mới hoàn thành công việc. Hiện tại bao nhiêu dâm chất đều bị dồn về hai khu vực chung quanh huyệt Dương Quan, nơi đó hình thành một quầng đỏ bầm như máu đọng lại vậy. Tiểu Phi Thố ngừng tay vận công, thấy Phương Tiểu Nga nhũn người ra dựa lưng vào lòng, chàng liền đưa tay nắm uyển mạch chẩn đoán. Kinh mạch đã đều đặn lại tuy rằng hơi yếu vì đã dùng sức lực quá nhu cầu cần thiết và hơi thở của nàng cũng nhẹ như bắc, tạm thời đã đi vào giấc ngủ. Lúc đó Tiểu Phi Thố mới thở dài khoan khoái, hú cả hồn vía. Tâm thần bình tĩnh trở lại. Tiểu Phi Thố nhẹ nhàng đẩy người Phương Tiểu Nga, lúc hơi cúi xuống nhãn quang của chàng không sao tránh khỏi đôi gò bồng đảo trắng muốt như hai đóa hoa sen, phập phồng theo hơi thở Tiểu Phi Thố vội nhìn đi chỗ khác, hơi ối còn ác hại hơn nữa, lồ lộ khuôn vàng thước ngọc, cổ non khe lạch xuân tình như cỗi thiên thai khiến cho chàng rung mình mấy cái.

Tiểu Phi Thố vội vàng nhắm tít đôi mắt lại, lấy tay đỡ sau gáy để Phương Tiểu Nga nằm xuống nhẹ nhàng đầu gối xong xuôi, xoay người nhìn ra phía cửa động suy tư lo nghĩ vẩn vơ. Hiện tại bản thân chàng còn tạm coi được, chỉ cần chạy ra lấy cái áo là xong, nhưng quần áo Phương Tiểu Nga rơi vãi trong lúc hỗn loạn biết đâu mà tìm vả lại nó cũng rách nát rồi không còn dùng được nữa, đây mới là việc cần kíp trước nhất. Muốn điếm vào huyệt ngũ của Phương Tiểu Nga cần phải chú ý bộ vị, lực đạo chuẩn xác cho nên Tiểu Phi Thố bất đắc dĩ phải nhìn vào thân thể kiều diễm của nàng. Dừng mình mấy cái. Tiểu Phi

Thố mới lấy hết can đảm và ý chí mới dám thò tay ra điểm huyệt, ngón tay chạm vào da thịt tiểu giai nhân hình như có một luồng điện phản xạ lại khiến mấy lầ Tiểu Phi Thố lên cơn rung động cả châu thân. Xong việc Tiểu Phi Thố hầu như rũ liệt cả tay chân phải ngồi thở dốc một hồi mới tỉnh táo chạy ra nhặt cái áo, nó đứt hết hai cái cúc nhưng điều đó có hề hấn gì. Tiểu Phi Thố chạy thẳng một mạch về nơi các cô nương Chiêu Dương Mỹ Nữ, chàng đỏ mặt. lên hỏi Chiêu Dương đại tỷ:

- Muội muội có bộ quần áo nào sạch sẽ thì đưa cho Đại ca ca mượn được không?

Các cô nương này đang lo lắng bỗng thấy Tiểu Phi Thố hơi hải chạy về thì mừng rỡ xúm quanh vấn an, bị chàng hỏi một câu hết sức lạ lùng, cô nương nào cũng tự nhiên đỏ bừng mặt lên. Thật ra Chiêu Dương Đại tỷ không biết tới tình ái là gì, giao tiếp nam nữ ra sao nhưng đã là con người trời đất sinh ra thì chẳng cần ai dạy bảo cũng mang máng lơ mơ hiểu được, nàng lẳng lặng chạy đi lấy một bộ. Lúc đưa cho Tiểu Phi Thố, cô nương Chiêu Dương Đại Tỷ cúi gầm mặt xuống lí nhí nói:

- Cung hi Đại ca ca hưởng phúc nhân duyên!

Tiểu Phi Thố giật bắn người, biết là đã bị hiểu lầm nhưng thời giờ cấp bách không thể chần chừ giải thích nên hấp tấp nói “Không phải đâu” rồi dặn dò tiếp:

- Các muội muội cứ từ từ đi về Trường An, chẳng còn bao nhiêu đường xá nữa đâu, Đại ca ca có chút việc quan trọng sẽ đuổi theo ngay.

Vừa nói chàng vừa quay lưng đi liền, Chiêu Dương Đại Tỷ nương nói với theo:

- Đại ca ca thận trọng một chút nhé.

Đột nhiên nàng thở dài một cái, hai mắt nhoà đi bóng dáng Tiểu Phi Thố, chẳng hiểu trong lòng mang tâm sự như thế nào. Đi lại cực kỳ cấp tốc như vậy mà Tiểu Phi Thố cũng phải mất gần hai tiếng đồng hồ mới trở về động đá được. Thấy Phương Tiểu Nga vẫn còn thiêm thiếp Tiểu Phi Thố cả mừng, chàng để quần áo một bên rồi mới thò tay giải huyệt. Phương Tiểu Nga vừa thở dài, sắp sửa mở mắt thì Tiểu Phi Thố cấp tốc phi thân ra ngoài cho nàng đỡ hổ thẹn, Chàng đi bách bộ hít thở khí trời trong lòng thầm nghĩ: “Thật là hú hồn hú vía, tuy rằng chất độc của ta và của Phương cô nương vẫn còn lưu lại trong thân thể nhưng đã vượt qua được sóng gió rồi. Giả thử ta không cầm lòng được thì hậu quả ê chề không biết đâu mà lường trước, mặt mũi nào ung dung đi lại trên giang hồ để tầm cừu nữa”. Tiểu Phi Thố nghĩ lại sự việc vừa qua thôi cũng đủ rùng mình chàng đang lâm râm cảm tạ Hoàng Thiên thì trong động đá có âm thanh của Phương Tiểu Nga gọi nhỏ:

- Âu Trường Đại ca.

Tiểu Phi Thố liền quay trở vào, dưới ánh sáng mờ mờ trong hang động Phương Tiểu Nga đã ngồi dậy, quần áo chỉnh tề nhưng mặt cứ cúi gầm xuống đất, thỉnh thoảng lại thấy một giọt lệ rơi xuống và đôi vai hơi run rẩy. Tiểu Phi Thố bản tính rất phóng khoáng, vội dùng giọng ôn hoà an ủi:

- Phương cô nương đừng bi lụy nữa cứ coi như một cơn ác mộng là xong bởi vì chuyện này chẳng ai hay biết đâu.

Đột nhiên Phương Tiểu Nga run rẩy cả thân mình, nàng nức nở thành tiếng một lúc sau mới sụt sùi nói:

- Đã đến nước này mà người còn vô tình bạc hãnh thế ư? Biết thế thì ta đâm đầu xuống sông chết ngay còn sung sướng hơn gấp vạn lần.

Tiểu Phi Thố kinh hoảng vô cùng, chàng sửng sốt hỏi lại:

- Tại hạ có làm điều gì trái ý cô nương thì xin cứ mắng chửi đi, tại sao lại bị thương chán nản như vậy?

Phương Tiểu Nga đột nhiên khóc lên tu tu, nàng đắm xuống nền đá bình bịch rồi nằm úp mặt xuống kêu la:

- Người thuỷ chung vẫn hà hiếp ta thôi.

Tiểu Phi Thố nhăn mặt, đây là lần thứ ba Phương Tiểu Nga mắng chàng hà hiếp mình. Quả là nữ nhân khó hiểu thật. Tiểu Phi Thố e sợ Phương Tiểu Nga quá xúc động sẽ ảnh hưởng tới thần kinh cho nên bước lại gần rồi ngồi xuống vỗ về:

- Tại hạ thề độc không bao giờ hà hiếp cô nương mà, thương yêu còn chưa hết sao lại hà hiếp được kìa.

Phương Tiểu Nga vẫn nằm úp sấp mặt. Âm thanh đã bớt sụt sịt:

- Người là tên lừa dối nữ nhân, chắc đối với mấy chục giai nhân mỹ nữ gì đó người cũng đã nói yêu thương hết chữ gì?

Tiểu Phi Thố cười khổ, chàng lắc đầu trả lời rất chân thực:

- Tại hạ có song thân vong linh chứng giám, từ trước giờ m táo gan nói chữ yêu thương lần này là lần thứ hai mà thôi.

Phương Tiểu Nga giọng nói đã ráo hoảnh hỏi ngay:

- Sao lại là lần thứ hai, vậy ra người đã có thê nhi rồi chăng?

Tiểu Phi Thố chợt nhớ tới Viên Viên, chắc nàng đang ngóng đợi bồn chồn lắm đây vì vậy chàng thở dài nói nhỏ:

- Gia thù còn chưa kết liễu, tại hạ làm gì dám tính chuyện thê nhi, chẳng qua cả hai cùng là thân trời nổi giang hồ nên cảm thông đính ước hẹn thề trước vậy thôi, biết bao giờ mới sum họp được.

Phương Tiểu Nga vốn nhỏ tuổi hơn tất cả các nữ nhân mà Tiểu Phi Thố đã quen biết nên tạm thời quên ngay chuyện hổ thẹn của mình, vội vàng hỏi luôn:

- Cô nương phúc đức tày trời ấy là ai vậy? Cái gì mà cùng nhau trời nổi giang hồ?

Tiểu Phi Thố chủ ý cũng muốn kéo dài câu chuyện để cho Phương Tiểu Nga quên đi chuyện vừa rồi, bớt cảm xúc phần nào hay phần đó cho nên chậm rãi hỏi nằng:

- Cô nương xuất Trang là vì nguyên nhân gì?

Phương Tiểu Nga ngồi bật người dậy kêu “Ủa” một tiếng, bốn ánh mắt giao nhau chớp loáng, tự dưng nàng nghĩ lại việc loã lồ thân thể trước mặt Tiểu Phi Thố thì đỏ bừng diện mạo, lập tức nằm phục trở lại liền. Tuy hổ thẹn nhưng Phương Tiểu Nga vẫn không quên câu chuyện, nàng nói nho nhỏ:

- Người biết rồi còn hỏi làm chi nữa.

Tiểu Phi Thố băng khuâng trong dạ, Phương Tiểu Nga chẳng còn phẫn sát hương liệu gì vậy mà da thịt vẫn thoang thoảng mùi thơm trịnh nữ ngây ngất cả tâm hồn, chàng thông thả kể lại chuyện mình đến Dương Bích Sơn Trang kỳ ngộ Tư Mã Viên Viên ra sao? Hai người đồng cam cộng khổ thế nào, ngay cả giây phút đụng chạm gần nhau Tiểu Phi Thố cũng buột miệng nói ra hết, giống như nửa hồi tưởng nửa tầm sự vậy. Phương Tiểu Nga nằm im lặng một chút mới thở thề hỏi:

- Thi ra là vậy, chắc người yêu thương Tư Mã cô nương nhất trên đời phải không?

Tiểu Phi Thố đột nhiên nổi tính lẳng tử khôi hài ra, chàng cười hì hì rồi trả lời:

- Tại hạ một lời thề ước không bội bạc bao giờ nhưng yêu thương nhất thì khó nói quá, Viên Viên quả là hiền thê thật đấy, đoan trang phúc hậu nhưng lại thua xa cô nương về tính nhõng nhẽo! Phải chi kết hợp được vừa đoan trang vừa tình tứ thì khoái lạc chẳng khác thần tiên vậy.

Phương Tiểu Nga lại im lặng một chút, rồi rủa run giọng hỏi:

- Nếu ta cố gắng sửa mình cho ôn nhu một chút thì người... người... có yêu thương được như Viên Viên không?

Tiểu Phi Thố giật mình, chàng thở dài trả lời:

- Cô nương kim chi ngọc điệp, nhan sắc tuyệt thế ai mà chẳng mơ tưởng tới chuyện yêu thương, tại hạ nói thật nếu cô nương ôn nhu, hoà nhã một chút thì ăn đứt Viên Viên, lúc đó thiếu gì thiếu niên cao danh vọng tộc chạy đến xin được quỳ dưới gót chân.

Phương Tiểu Nga giọng nói còn run hơn nữa:

- Ta không cần danh gia vọng tộc, thân thể ta đã phơi bày trước mặt người thì đã là người của họ Âu Trường rồi, nói người vô tình bạc hãnh là vì vậy đó!

Tiểu Phi Thố than thầm: "Ta lại rơi vào tình trường mất rồi, tuy là trường hợp bất đắc dĩ nhưng nàng nói như vậy cũng rất đúng, nữ nhân đâu có thể mỗi lúc mỗi quên đi được ô nhục như thế" Vì vậy Tiểu Phi Thố vội vàng lên tiếng.

-Phương cố nương, tại hạ...Chàng chưa nói hết lời thì đột nhiên Phương Tiểu Nga bật khóc rức nức, đôi vai rung rẩy rất mạnh khiến cho Tiểu Phi Thố ngẩn ngơ chẳng biết tại sao. Mãi một lúc lâu Phương Tiểu Nga mới vừa kìm bớt nước mắt vừa nói nhỏ:

- Ta đã nói đến như vậy mà người vẫn còn chưa hiểu sao, cứ phương cô nương với tại hạ hoà, rõ ràng khinh rẻ ta quá rồi.

Tiểu Phi Thố cười hề hề hỏi lại:

- Thế tại sao cô nương lại xưng hô người người với ta, chẳng khinh rẻ tại hạ ư?

Phương Tiểu Nga lặng thinh, hình như suy nghĩ gì đó rồi cuộc mới chậm chậm lên tiếng âm thanh uyển chuyển và ôn nhu vô cùng:

- Bởi vì ta là nữ nhân người có hiểu không?

Tiểu Phi Thố bất giác kinh ngạc, rõ ràng là nam nhân xốc nổi hơn, mình tự thị là nam tử thông minh hạng nhất thật ra trên tình trường, hay giao tiếp với nữ nhân mới biểu lộ ra sự ngu ngốc của mình, Chàng hối hận thò tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Phương Tiểu Nga gọi nhỏ:

- Tiểu muội muội...

Không có tiếng nước mắt như lúc nãy nhưng đôi vai của Phương Tiểu Nga rung động còn dữ dội hơn gấp mấy lần, nàng đè im tay mình trong tay Tiểu Phi Thố, cả hai con tim thì nhau đập loạn xạ. Tiểu cô nương này lần đầu tiên được hưởng mùi vị êm ái của tình yêu, khoan khoái thật không bút mực nào tả xiết, và tâm hồn từ đáy nỗi rộng ra, tính tình cũng vui vẻ ôn nhu hơn trước. Người ta thường bàn luận tình yêu có thể tác động sửa đổi con người từ xấu ra tốt hoặc ngược lại nhưng mấy ai có được giây phút thấm thía bằng Phương Tiểu Nga và Tiểu Phi Thố Âu Trường Quân. Có đến một khắc sau Phương Tiểu Nga mới ngược mắt lên, đôi mắt đen láy lấp lánh niềm vui mừng, nàng hô to:

- Âu Trường Đại ca Hai người tay trong tay chìm đắm trong niềm hoan lạc, sự im lặng nhiều khi còn đầy đủ ý nghĩa hơn là lời nói. Lâu lắm Phương Tiểu Nga mới nhỏ nhẹ, đều đều giọng nói:

- Tiểu muội từ khi má qua đời chẳng có ai săn sóc kề cận, gia gia muội thương yêu thật nhiều nhưng dù sao cũng là nam nhân, công việc nhiều khê cho nên tiểu muội không được chỉ bảo tận tình quả có nhiều điều lầm lỗi. Lúc đầu tiên gặp Đại ca nói thật tiểu muội cũng đã có tình cảm ngay rồi nhưng quen thói kiêu ngạo suýt nữa đã làm mất sinh thú cuộc đời. Trải qua mấy việc hoạn nạn tiểu muội tự nhiên sáng sủa đầu óc ra, chúng ta mau mau đuổi theo các cô nương Chiêu Dương Mỹ Nữ, tiểu muội phải xin lỗi họ mới được.

Tiên Phi Thố cả mừng, không không ngờ Phương Tiểu Nga nói được những lời thành thật như thế, chàng cười tủm tỉm nói:

- Không cần gấp gáp lắm đâu, trước sau gì đến Trường An chúng ta cũng sẽ gặp nhau tất cả. Đại ca còn lo lắng hai điều, chẳng biết Phương minh Chủ có ưng thuận hay không và Viên Viên ăn phải dấm chua thì nguy hiểm lắm.

Phương Tiểu Nga ngược mắt lên, nói rất chân thành:

- Tiểu muội một lòng phục tùng Tư Mã tử tử thì chắc là Tư Mã tử tử cũng không hẹp lượng đâu!

Tiểu Phi Thố toan đùa giỡn vài câu nữa thì đột nhiên từ xa xa có một âm thanh nhỏ xíu vọng lại:

- Bọn chúng chắc không đi xa được đâu, chỉ quanh quẩn vùng này mà thôi. Lão gia chịu khó thêm một chút là ra ngay đấy thôi.

Tiểu Phi Thố biến sắc nói mau:

- Đại ca ca nghe như thanh âm của họ Trương thì phải?

Phương Tiểu Nga đứng phắt dậy, mặt hoa giận dữ vô cùng:

- Tên họ Võ chết rồi chẳng nói làm chi, chủ trương làm ô nhục tiểu muội là do ở tên này, chúng ta hỏi tội hắn mới được.

Tiểu Phi Thố trầm ngâm trả lời:

- Đại ca ca thừa sức bắt giết họ Trương, tiện lợi hơn cả là làm sao lấy được giải dược của hắn, nhưng hắn đã dám trở lại sục tìm thì tất nhiên phải y lại vào ai đó. Tạm thời chúng ta dấu mặt để xem sự thể ra sao đã.

Phương Tiểu Nga hiện tại đã nhất tâm phục tùng Tiểu Phi Thố nên gật đầu liền. Cả hai mau chân chạy ra ngoài tìm một ngách đá nhỏ để ẩn núp, nơi đây rất tiện cho việc

quan sát. Tiểu Phi Thố chẳng phải chờ lâu, tiếng bước chân lạo xạo cùng với tà áo lạch phạch trong gió đã tới gần, âm thanh ồ ồ cất lên có vẻ giận dữ và kẻ cả nghe rất quen tai:

- Nào có thấy gì đâu, có khi hai đứa đã đi Trường An mất rồi...

(Thiếu 2 trang 28-29 Q4)

Trương Nguyên Kế vẫn thở dài thườn thượt:

- Đó là lão gia chưa biết môn “Mãn Xuân Hoa Dược” quý giá và hiệu nghiệm trên đời chưa từng có đó.

Bạch Phát Hoả Thần ngẩn người ra rồi quát luôn:

- “Mãn Xuân Hoa Dược” là cái gì thì nói toạc ra mau lẹ đi, lấp lửng đùa cợt lão gia phải không?

Trương Nguyên Kế sợ hãi, len lén nhìn Bạch Phát Hoả Thần rồi nói luôn một hơi:

- Tại hạ tiếc muốn đứt ruột luôn, cái món “Mãn Xuân Hoa Dược” độc đáo này phải mất mấy trăm lạng bạc mới có được từ tay của Câu Hồn Tiên Tử trong Ngũ Độc Giáo miền Vân Nam đấy. Tại hạ đêm hôm qua lỡ cho tiểu giai nhân uống nó rồi, bây giờ lại lọt vào tay tiểu tặc thì uống phí biết bao nhiêu.

Bạch Phát Hoả Thần hiểu ra gật gù nói:

- Thì Ta người đã cho Phương Tiểu Nga uống dâm dược để tăng thêm khoái lạc, biết đâu tiểu tử đang bị độc chất hành hạ thì hoa xuân còn đó mau mau tìm xem nếu được lão gia cũng chẳng tiếc chút sức lực thưởng thức mùi vị gái trinh liền.

Tiểu Phi Thố và Phương Tiểu Nga vừa hổ thẹn vừa tức giận đầy cổ, không ngờ Bạch Phát Hoả Thần có lúc cũng dâm ác chẳng khác chi loài cầm thú. Tiểu Phi Thố đã định xông ra trừng trị bọn này một lần thật thích đáng thì Trương Nguyên Kế lắc đầu nói:

- Tại hạ không dám ngăn cản lão gia nhưng riêng về “Mãn Hoa Xuân Dược” này hiệu lực rất khác thường, dù tiểu tử đó chỉ còn lại cái xác tiểu giai nhân cũng bắt buộc phải giao hoan cho bằng được nếu không sẽ đứt đoạn tâm mạch chết liền. Từ đêm tới giờ thì hoa nát ngọc tan hết rồi còn gì nữa mà mong.

Câu chuyện dâm ô của Bạch Phát Hoả Thần và Trương Nguyên Kế khiến cho Tiểu Phi Thố tức giận đến nỗi quên cả mục đích đề phòng của mình, hai tên này có âm mưu hay ý đồ gì cũng mặc, phải ra tay đánh chết bọn chúng thì mới hả giận được. Đột nhiên Phương Tiểu Nga đẩy tay Tiểu Phi Thố một cái, thân hình đã vọt ra nhanh như chớp, có muốn ngăn cản cũng không sao kịp được nữa. Hoá ra Phương Tiểu Nga còn tức giận và nhục nhã hơn cả chàng nữa, dù có phai chết ngay cũng cam tâm. Phương Tiểu Nga vừa hạ thân đã trợn mắt quát mắng:

- Hai con rùa đen đâm đục nạp mạng đi.

Lời nói vừa dứt là Phương Tiểu Nga đã xuất chiêu liền. Ngoài “Thủy Vi Hạc Diệp Tiên Pháp” ra, Phương Tiểu Nga cũng có biết chút ít về “Lục Hợp Tương Thôi Chiêu” của gia gia, cộng thêm với sự giận dữ vô bờ bến hợp thành một luồng đạo lực mạnh mẽ kinh hồn đánh thẳng vào người Trương Nguyên Kế. Tuy đang giận dữ đến mờ mịt cả trí óc nhưng Phương Tiểu Nga vẫn còn khôn ngoan chọn lựa địch thủ yếu kém hơn. Trương Nguyên Kế trong lúc bất ngờ không thể vận dụng chân lực đầy đủ lên, hắn đành phải chống đỡ bừa bãi. “Bùng” một tiếng, thân hình Trương Nguyên Kế lộn ngược về sau mấy thước hai bên mép đã ứa ra một chút máu tươi. Hắn gượng đứng thẳng, trợn mắt coi rất rùng rợn nhưng lời nói lại vẫn còn tiếc nuối thân xác giai nhân:

- Người... người còn sống... vậy là đã xong hết rồi ư?

Lúc này Tiểu Phi Thố cũng đã nhảy ra đứng đối diện với Bạch Phát Hoả Thần, chàng thúc giục Phương Tiểu Nga:

- Tiểu muội muội đắc thắng rồi đó, cứ ra tay diệt trừ hắn đi còn lão thâm tặc này để ca ca xử trí.

Bạch Phát Hoả Thần vẫn ung dung cười nhạt hỏi mồm:

- Chà! Muội muội ca ca thân mật thật, tiểu tử hưởng khoái lạc rồi thì chịu chết cũng chẳng oán thán gì nhé,

Tiểu Phi Thố liếc mắt thấy Phương Tiểu Nga đã tiếp tục tấn công Trương Nguyên Kế, sức lực của nàng tăng lên mạnh mẽ gấp đôi ngày thường, trong khi Trương Nguyên Kế đang bị nội thương thì chẳng còn lo ngại cho nàng nữa. Chàng thủng thẳng hỏi:

- Ngày hôm qua lão suýt mất mạng dưới tay ta mà còn chưa tỉnh ngộ sao? Hay là đã chán sống lắm rồi?

Bạch Phát Hoả Thần cười mũi trả lời:

- Hôm qua khác hôm nay khác, ta báo cho tiểu tử biết ngày hôm nay ngươi không thoát khỏi tử kiếp được đâu.

Tiểu Phi Thố đã ngấm ngấm vận đầy đủ chân lực “Thông Huyền Như Lai Thần Công”, chàng lạnh lùng nói:

- Tử kiếp dành cho ngươi đấy, chúng ta không nên dằng dai, bao nhiêu ân oán, gia thù gộp cả vào giây phút này là tiện lợi hơn cả!

Tiểu Phi Thố đưa song chiêu lên, từ từ đẩy ra, kinh lực mạnh chưa từng thấy cho nên bắt đầu phát ra âm thanh rì rào cực kỳ uy hiếp đối phương. Bỗng nhiên Bạch Phát Hoả Thần kêu to:

- Thần công tiểu tử mạnh lắm, tại hạ chắc không chống nổi đâu.

Tiêu Phi Thố rất ngạc nhiên nhưng vẫn tiếp tục thế công chứ không dừng lại, Bạch Phát Hoả Thần kêu la xong lập tức dùng thân pháp mau lẹ để tránh nê, không dám đối chưởng với chàng nữa. Từ trước tới giờ Tiểu Phi Thố vẫn nhận định Bạch Phát Hoả Thần có khinh công và thân pháp cao siêu hơn tất cả những cao nhân tiền bối mà chàng đã gặp qua, hiện tại càng nhận thức chính xác hơn bởi vì chàng đánh luôn mấy chiêu thuỷ chung Bạch Phát Hoả Thần vẫn tránh né được hết. Tiểu Phi Thố chuyên tâm tấn công, sơ ý không ngờ rằng Bạch Phát Hoả Thần vừa nhảy nhót tránh né vừa di chuyển chậm chậm về phía rặng cây gần đó.

Thêm chừng nửa khắc nữa lão ta đã có vẻ hoảng sợ bởi vì chân khí “Thông Huyền Như lai Thần Công” bắt đầu phát huy sự thâm ảo của nó, hầu như chỗ nào chung quanh người Bạch Phát Hoả Thần cũng có một lớp chân khí bao bọc. Lớp chân khí này không công kích ngay, từng giây từng phút đè nặng thân khiến cho Bạch Phát Hoả Thần cử động rất khó khăn, mấy lần suýt bị chưởng lực đánh trúng. May là Tiểu Phi Thố không có chưởng pháp biến ảo, cứ trực diện đánh ra nên Bạch Phát Hoả Thần mới tránh né gượng được. Lão ta hô lớn:

-Lão nói trước rồi, bây giờ nếu các hạ không ra mặt thì lão bỏ chạy đấy nhé.

Tiểu Phi Thố vẫn không ngừng tay, hỏi lớn:

-Lão tặc âm mưu gì thế, tương rằng gạt gẫm được ta hay sao?

Bạch Phát Hoả Thần cười nhạt, trả lời có vẻ rất bị hiểm:

-Gạt gẫm hay không người cũng sẽ chết đẹn nơi rồi đó.

Bạch Phát Hoả Thần lên tiếng mấy lần như vậy, thân pháp hơi bị chậm lại một chút lập tức lớp chân khí “Thông Huyền Như lai Thần Công” bành trướng thêm một chút. Lão ta lắc người để tránh chiêu “Sơn Nguyệt Tuỳ Nhân”, chiêu này người nào mới học võ đều biết vì nó rất đơn giản, ngờ đâu tâm và hành của lão không hợp nhất bởi vì lớp chân khí cản trở. Bước chân lão ta chỉ hụt vài phân thì đã nghe “Bốp” một tiếng rồi vai tả đau đớn như bị búa sắt đập vào.

Bạch Phát Hoả Thần lão đảo đã muốn chực té ngã nhưng vẫn phải đối phó với chiêu chưởng tiếp theo của Tiểu Phi Thố nhanh như chớp loé đang đánh tới. Không còn kịp tránh né vì đã mất bộ vị, bất đắc dĩ Bạch Phát Hoả Thần phải vận dụng toàn bộ công lực “Ngân Hoả Thần Chưởng” ra đón đỡ. “Ầm” âm thanh vang động nhưng hoàn toàn chẳng thấy Ngân hoả, Kim Hoả gì bắn ra, nó đã bị chân khí “Thông Huyền Như lai Thần Công” hóa giải mất tầm tích. Bạch Phát Hoả Thần bước lùi hoài mà không sao gượng lại được, lão ngã

ngửa ra đáng lẽ phải lăn đi mấy vòng để né tránh chưởng lực tiếp theo thì bất ngờ lại xua hai tay, miệng hô lớn một danh hiệu:

- Kim Khuyết Đế Quân!

Tiểu Phi Thố giật mình dừng tay lại, nhờ đó Bạch Phát Hoả Thần mới khỏi táng mạng.

Ngay lúc đó Phương Tiểu Nga đã từ từ đi tới, nàng nhân lúc dừng tay nói nhanh để Tiểu Phi Thố biết:

- Tiểu muội muội thu xếp xong rồi.

Tiểu Phi Thố không ngờ Trương Nguyên Kế lại kém cỏi đến nỗi không duy trì được cuộc giao đấu, chàng hấp tấp hỏi:

- Tiểu muội muội đánh chết hắn rồi ư? Sao không để sống tra hỏi hóa giải được có phải hay hơn không?

Phương Tiểu Nga thở dài rất chán nản:

- Trước khi chết họ Trương có nói là chỉ mua độc được chứ không cần mua giải được làm gì.

Tiểu Phi Thố thấy điều này đúng lý nên không hỏi han nữa, quay qua Bạch Phát Hoả Thần đang ngồi bệt dưới đất, trước mặt lão ta máu tươi đọng lại thành vũng chứng tỏ đã bị nội thương rất nặng. Tiểu Phi Thố từ từ giơ chưởng lên, trầm giọng nói:

- Ác nhân bao giờ cũng có kết quả bi thảm, Trương Nguyên Kế chết rồi thì lão cũng sấm hối đi là vừa.

Bạch Phát Hoả Thần thở dài, bỗng nhiên như nói chuyện với ai khác vậy:

- Người nhất định không cứu giúp lão ư?

Tiểu Phi Thố lấy làm quái dị nên quát hỏi luôn:

- Lão tặc giở trò ma quái gì ra vậy?

Bạch Phát Hoả Thần vẫn tiếp tục thở dài nói tiếp:

- Người không giúp Trương Nguyên Kế thì thôi lão cũng chẳng nói làm chi, riêng lão đây một đời tung hoành, tấm tiếng ít nhiều chẳng lẽ người làm ngơ để cho tiểu tử hơi thối này ra tay được sao?

Bạch Phát Hoả Thần im lặng! Tất cả cùng im lặng Tiểu Phi Thố lắng tai nghe thật kỹ thì trong bụi cây phía hữu lão ta hình như có tiếng hô hấp rất mỏng manh. Chàng còn đang cố xác định thì một cơn gió thổi đến làm âm thanh mỏng manh kia hòa lẫn tiếng gió vi vu như thực như hư. Tiểu Phi Thố định tâm chặn đầu trước nên quát to:

- Cao nhân nào lén lút trong bụi cây, còn danh dự nữa xin cứ hiện thân nói chuyện thẳng thắn đi.

Bạch Phát Hoả Thần cố gắng quay đầu nhìn theo nhãn quang Tiểu Phi Thố, tuy rằng hoàn toàn chẳng có gì động đậy hay phản ứng cả. Lão cười nhạt nói luôn:

- Tiểu tử công lực tinh thâm đã phát hiện ra người rồi đó, có muộn rứt cổ cũng không xong, người hiện thân đi là hơn.

Vẫn hoàn toàn yên lặng, Bạch Phát Hoả Thần dù đang trong cơn nguy hiểm cũng không sao nhận được tức giận, lão ta hét to:

- Lão nói lần cuối, nếu người không hiện thân thì lão nói hết sự thực với tiểu tử này đây, lúc đó ngược đường có trách!

Vẫn im lặng hoàn toàn, Tiểu Phi Thố đâm ra nghi ngờ chính thính lực của mình đã bị lầm lẫn, chàng lớn tiếng hỏi Bạch Phát Hoả Thần:

- Lão nổi tiếng là Hoả Thần, Hổ Thánh mà còn sợ gì ai nữa? Có sự thực thì hãy nói ra đi cho rồi.

Bạch Phát Hoả Thần thâm trầm, có lẽ biết mình sẽ phải chết trong giây phút sắp tới cho nên trả lời kéo dài:

- Lúc này lão đã nói một lần rồi, tiểu tử không nghe sao?!

Chữ “Sao” vừa dứt tiếp theo một tiếng “Ồ” thật to, thật đau đớn. Người của Bạch Phát Hoả Thần gập về phía trước, sau lưng hiện rõ một cái lỗ bằng ngón tay cái, máu tươi từ đó phun ra như suối chảy liên. Tiểu Phi Thố giật mình mãi lo chăm chú nhìn Bạch Phát Hoả Thần nên chỉ thấy bụi cây lay động nhẹ nhẹ.

Riêng Phương Tiểu Nga có tâm ý khác biệt hơn, chủ ý rất kỹ bụi cây nên thoáng thấy một bóng xám quả nhiên từ đó phóng vụt đi. Phương Tiểu Nga vội vàng la lớn:

- Đại ca ca, thủ phạm bỏ chạy kia kìa.

Lúc đó Tiểu Phi Thố mới giật mình nhìn lên, bóng xám thân pháp rất mau, gần như lướt trên các bụi cây, tảng đá, thoáng mắt đã xa hơn mười trượng liền. Tiểu Phi Thố thấy khinh công của hắn lợi hại chẳng kém gì mình liền nổi hùng tâm tráng khí lên, chàng vội dặn dò Phương Tiểu Nga:

- Tiểu muội muội chờ ở tửu quán hôm qua nhé.

Nói xong Tiểu Phi Thố tung mình đuổi theo, chàng đang sẵn vận dụng mười thành chân khí “Thông Huyền Như lai Thần Công” nên thân ảnh hoá thành một cái cầu vòng mờ ảo, nhanh đến nỗi mắt của Phương Tiểu Nga không sao nhận ra kịp hình bóng. Cái nhảy

này thực sự vô tiền khoáng hậu, Tiểu Phỉ Thố có cảm giác như mình đang dâng vên giá vũ nên khoái chí nghĩ thầm: “Thử xem khinh công ai cao hơn nào”. Dưới ánh nắng ban mai hai thân ảnh trước sau lao đi vùn vụt, có vài tiểu phu ngẫu nhiên nhìn thấy cũng chỉ tưởng mình hoa mắt mà thôi.

Vietkiem.com